

PALOMA SÁNCHEZ-GARNICA

VICTORIA

Traducere din limba spaniolă

ANCA COMAN DOICIN

CORINT
FICTION

PARTEA ÎNTÂI

„Putem avea pace sau putem avea răzbunare,
dar nu le putem avea pe amândouă.”

HERBERT HOOVER

Undeva în Bad Elster, Saxonia, Germania

15 aprilie 1945

Cei opt ofițeri stăteau în jurul unei mese, îmbrăcați în impecabilele lor uniforme de teren gri-verzui. Ședința era prezidată de generalul Gehlen, șeful serviciului secret al Frontului de Est al Wehrmachtului. Vocea sa aspră și expresia îngrijorată sporeau importanța momentului.

— Domnilor, înfrângerea este inevitabilă. Hitler nu va ceda până la final, iar finalul îl cunoaștem cu toții. Germania va fi distrusă și, odată cu ea, întregul popor german. Misiunea noastră se încheie aici. Războiul va înceta curând. De acum înainte va trebui să ne despărțim și să acționăm pe cont propriu.

Deschise un dosar din fața lui, scoase mai multe plicuri albe și le împrăștie pe masă.

— Înăuntru veți găsi fiecare o nouă identitate, un pașaport și documentele necesare pentru a vă șterge trecutul, precum și ceva bani și câteva adrese la care puteți apela pentru a primi ajutor, în cazul în care ajutorul este încă în viață. Încercați să vă integrați în rândul populației civile; cel mai bine ar fi să vă dați drept simpli soldați până aflăm cum se termină toată situația asta. Ca un ultim sfat, încercați

să nu cădeți în mâinile rușilor, spuse cu o urmă de amărăciune. Am încredere în voi, așa cum am avut întotdeauna, și vă cer doar ceea ce ne-a menținut în viață până acum: discreție și disciplină.

Se opri și apoi dădu sentința:

— Asta e tot.

Sub privirea pasivă a celui care fusese generalul lor în ultimii trei ani, cei șapte ofițeri ai Wehrmachtului se ridicară în picioare în timp ce își puneau plicurile în buzunarul de la haină. Cu chipiul sub braț, părăsiră rând pe rând biroul.

Gehlen așteptă și, când Stefan von Ribbeck se pregătea să iasă din birou, îl strigă:

— Domnule colonel von Ribbeck, rămâneți o clipă.

Stefan se întoarse și așteptă să iasă ceilalți.

— Închideți ușa, vă rog, și luați loc, îi porunci Gehlen. Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră.

Stefan se supuse și, ajuns în fața lui Gehlen, văzu cum generalul îi întinde un alt plic sigilat, de data aceasta de culoare sepia și puțin mai voluminos.

— Pentru dumneavoastră, îi zise. Trebuie să-l ascundeți într-un loc sigur.

— Pot să știu ce este, domnule general?

— Lista enclavelor unde ați fost, datele colectate, analizele acestora și rapoartele finale, precum și contactele dumneavoastră, atât sovietice, cât și germane.

— N-ar fi mai bine să o distrugem?

— În acest caz, munca din ultimii ani a fost în zadar.

— Dar războiul e pierdut și...

— Corect, îl întrerupse generalul, și acum trebuie să căutăm noi aliați, să devenim indispensabili datorită informației din acele microfilme.

— Să schimbăm tabla de joc, sublinie Stefan.

— Așa este. Singura noastră șansă de a scăpa basma curată din acest dezastru, când războiul se va încheia, este să devenim necesari pentru Statele Unite, zise și își îndreptă privirea spre plicul care era încă pe masă. Dacă știți să vă jucați bine cartea, conținutul acelor microfilme s-ar putea să vă ofere o oarecare impunitate.

— Și restul informațiilor?

Generalul Gehlen schiță un zâmbet senin.

— Am avut grijă să ascund o copie a celor mai compromițătoare arhive ale noastre despre sovietici. Toate informațiile strânse în ultimii trei ani sunt în siguranță, în afara razei de acțiune a uliilor care ne pândesc.

Stefan încuviință. Fără a mai fi nevoie să menționeze, amândoi știau că acei ulii purtau simbolul secerii și ciocanului: dincolo de axa occidentală, dușmanul Reichului avea să fie întotdeauna Rusia. Aveau obligația să lupte împotriva marxismului, în orice situație, în orice moment, acela era adevăratul pericol mortal.

Stefan luă noul plic gânditor.

— De ce americanii, și nu englezii?

— Obsesia Angliei a fost să învingă Al Treilea Reich. Statele Unite sunt mai anticomuniste. Ambele țări ignoră totul despre Uniunea Sovietică. Când Germania va fi înfrântă, nu le va lua prea mult să-și dea seama că adevărata amenințare o reprezintă Rusia și sistemul ei. Confruntarea dintre puterile occidentale și Uniunea Sovietică va fi inevitabilă și, în această nouă luptă, Germania pe care o reprezentăm noi și pe care am apărat-o din greu trebuie să fie de partea occidentală. Atunci, informațiile pe care le avem despre sovietici vor dobândi o valoare incalculabilă.

— Și dacă pe americani nu-i interesează? Au fost aliații rușilor pe toată durata războiului, de ce s-ar schimba acum?

— „Dușmanul nu moare niciodată, doar își schimbă chipul.” Stalin nu se va mulțumi să câștige războiul și să culeagă onorurile victoriei. Puterile Axei, în special Statele Unite, îl vor transforma în noul lor dușman. Și fiți siguri de un lucru: dacă se tem de Stalin, dacă se văd amenințați, vor avea nevoie de noi, chiar dacă acea amenințare va fi cam... – făcu o pauză voită și își flutură o mână prin aer – exagerată. Frica aceea va fi salvarea noastră.

Stefan privi încruntat plicul.

— Și dacă nu reușim? Și dacă ne omoară pe toți?

Generalul se gândi câteva clipe, fiindcă nici măcar nu luase în calcul acea posibilitate. Oftă ușor și strânse din buze.

— Atunci, domnule colonel, munca pe care am realizat-o în acești trei ani va rămâne îngropată pentru totdeauna în pământul din Alpi.

Între cei doi bărbați se așternu o tăcere îngrijorătoare, pe care Stefan o întrerupse după o vreme:

— Mă întreb la ce a folosit acest război blestemat.

— N-ar trebui să vă puneți aceste întrebări, spuse Gehlen iritat în timp ce se ridica în picioare, considerând întrunirea încheiată. Nimic nu este în zadar dacă știm cum să ne jucăm bine cărțile. Am pierdut această partidă, dar mai avem mult de jucat. Important este să fim bine poziționați și să deținem ceea ce are nevoie dușmanul. Acea este cheia: informația, spuse pe un ton ferm.

Stefan se ridică, la rândul lui, și amândoi își strânseră mâinile.

— Vă doresc noroc, domnule colonel von Ribbeck, cu toții vom avea nevoie de el.

CAPITOLUL 1

Berlin, sectorul american

16 octombrie 1946

Victoria dădu mai tare volumul vechiului aparat de radio de care făcuse rost în schimbul unei genți din piele și care, pe lângă plăcerea de a asculta muzică, îi permitea să afle ultimele știri. Cu voce gravă și monotonă, crainicul anunța execuțiile care avuseseră loc în acea dimineață. Era vorba despre zece dintre cei mai apropiați colaboratori ai lui Adolf Hitler, potrivit sentinței Tribunalului Militar Internațional alcătuit din cele patru țări învingătoare în urma războiului. Procesul anevoios avusese loc în orașul Nürnberg, loc simbolic al celui de-Al Treilea Reich: douăzeci și patru de ofițeri naziști de rang înalt acuzați; doisprezece condamnați la moarte prin spânzurare, unul dintre ei *in absentia*. Hermann Göring reușise să evite umilința ștreangului înghițind, cu trei ore înainte, o capsulă de cianură, dar ceilalți zece au urcat pe eșafod. Cadavrele celor condamnați urmau să fie incinerate, iar cenușa lor, aruncată în râul Isar, pentru a evita viitoare comemorări din partea partizanilor lor vehemenți, acum tăcuți, fugari și mulți dintre ei ascunși sub identități false.

Ușa se deschise și apărură sora ei Rebecca: o ținea în brațe pe fetiță, ciufulită și încă somnoroasă.

— V-am trezit?

Dădu mai încet volumul radioului.

— Abia am putut să dormim.

Vocea Rebeccăi era răgușită și firavă.

— S-a foit toată noaptea.

— Am auzit-o plângând.

Micuța se dezmeticea, frecându-se la ochi cu mânuțele.

— Are puțină febră.

Victoria se apropie de fetița ei și îi atinse fruntea câteva secunde, cu o expresie îngrijorată.

— Hai la mama, și o luă în brațe. Cum se simte comoara mea?

O legănă sub privirea atentă a surorii sale.

— Ai muncit până târziu. O să-ți strici ochii cu atâtea formule.

— Îmi aduci aminte de mama, zise Victoria zâmbindu-i surorii ei înainte de a-și îndrepta din nou atenția asupra fetiței. Are un pic de febră. Ar trebui să o vadă doctorul Wolf. Vrei să o duci tu? Am stabilit să mă întâlnesc în dimineața asta cu profesorul Seegers și...

— Desigur că o voi duce, i-o reteză Rebecca fără a o lăsa să-și termine fraza.

Apoi îi ceru să i-o dea pe micuță, care se aplecă imediat spre ea. Victoria fu nevoită să cedeze și brațele ei rămaseră goale în timp ce privea cum fiica ei se cuibărea în brațele mătușii sale.

— Vrei o cafea? întrebă, înghesuind într-un colț al mesei carnetul, hârtiile și creioanele cu care lucra. Încă e caldă.

Sora ei acceptă, iar Victoria îi turnă într-o ceașcă și puse la încălzit puțin lapte pe reșoul electric.

— Trebuie cumpărat lapte. Cupoanele sunt în sertarul acela. Nu mai avem nici unt și ar trebui să te duci să vezi dacă au primit carne. De două săptămâni nu mai avem...

— Da, știu, o întrerupse din nou Rebecca, de data asta pe un ton plictisit. Nu-mi spune ce-am de făcut.

— N-aveam de gând.

— Ei bine, faci asta permanent, îi dădu sora ei replica. Mă tratezi ca pe servitoarea ta.

Victoria o privi câteva secunde. Își dădu seama că sora ei dormise foarte puțin, pentru că fetița se plânsese toată noaptea; prefera să-și verse proasta dispoziție asupra ei.

— Îmi pare rău, ai dreptate, îi ceru iertare în timp ce punea o cutie cu biscuiți pe masă. Sunt tari ca piatra, dar, înmuiți în lapte, se pot mânca. Voi încerca să mai aduc câte ceva, o să-i cer lui Charlotte.

— Nu mă deranjează să mă duc după lapte și să am grijă de Hedy, spuse Rebecca pe un ton mai blând.

Victoria încuviință recunoscătoare: știa că sora ei avea să facă orice pentru a obține mai multă mâncare pentru fetiță. Oftând, luă oala, vărsă laptele cald într-un bol și îl puse pe masă pe o farfurie.

— Nu știu ce s-ar fi întâmplat cu mine dacă nu te-aș fi avut, Rebecca, o asigură în timp ce înmuia doi biscuiți.

Sora ei îi adresă o privire nedumerită.

— Știu că sunt o pacoste, spuse cu un amestec de nemulțumire și reproș. Sunt convinsă că, dacă într-o zi vei avea ocazia, o să pleci...

O privi neajutorată.

— Și dacă o iei cu tine pe fetița mea...

O cuprinse pe Hedy cu brațele sale, strângând-o atât de tare, încât micuța protestă, așa că slăbi îmbrățișarea și îi mângâie părul cu tandrețe.

— N-aș putea să suport... Aș prefera să mor decât să o pierd.

— Nu spune asta.

Victoria nu dădu importanță cuvintelor surorii ei. Cu o lingură, amestecă laptele cu biscuiți.

— Știi că nu te-aș părăsi niciodată. Mereu împreună, nu-i așa, Hedy? Toate trei împreună.

— Mami, cântă cântecul despre lună, îi ceru fetița cu un zâmbet.

Victoria o privi înduioșată. Semăna din ce în ce mai mult cu ea; aceiași ochi, părul închis la culoare și bogat, sprâncelele ei, forma gurii... Se gândi că nu luase nimic de la tatăl ei.

Victoria cântă „How High the Moon”, un cântec care o fermeca pe Hedy de fiecare dată când îl auzea și care Rebeccăi îi plăcea în mod deosebit. Vocea ei învălui aerul și, pentru o clipă, orice îngrijorare dispăru.

Când melodia se termină, Rebecca îi vorbi aproape fără s-o privească, atentă ca fetița să mănânce.

— Să văd dacă găsesc niște mere și pot să fac *Apfelkuchen*, o plăcintă cu mere.

— Mmmm, murmură Victoria lingându-și buzele cu ochii închiși. Ce dor îmi e de plăcinta aia! Îți iese atât de bună...

Rebecca zâmbi, la rândul ei. Știa că era preferata surorii ei. Vru să pună ceașca pe masă și observă maldărul de hârtii.

— Trebuie să ai grijă cu munca ta: lași hârtiile peste tot și, într-o bună zi, fetița o să ți le strice. Foile alea pline de numere și de formule o atrag de parc-ar fi cea mai frumoasă jucărie.

— Nu-ți face griji, spuse Victoria mângâind-o pe fetiță.

— Ce te aștepti să obții? Muncești la proiectul acesta de atât timp, încât pare că nu se mai termină.

Victoria îi zâmbi surorii ei și lăsă lingura pe farfurie.

— Dezvolt un sistem de criptare care va fi impenetrabil. Un limbaj codificat pentru a proteja confidențialitatea comunicațiilor.

— Comunicațiile cui?

— Ale celui interesat să transmită ceva în secret.

Încerca să-i vorbească în așa fel încât să înțeleagă munca ei, deși știa că era complicat.

— Am avansat foarte mult. În curând, îl voi putea prezenta.

— Cui să-l prezinti? insistă Rebecca.

— Acest lucru încă nu e stabilit. E o chestiune delicată. Profesorul Seegers spune că, dacă s-ar afla la ce lucrăm, proiectul ar fi dorit cu orice preț și de aceea insistă că trebuie să păstrăm secretul până hotărâm ce e mai convenabil pentru noi. Însă te pot asigura că, decât să-l dau sovieticilor, mai degrabă i l-aș da diavolului în persoană.

Rebecca luă lingura și o duse la gura fetiței, dar aceasta o refuză, întoarse capul și își cufundă fața în poala ei, alintându-se.

— Mereu ai avut o minte sclipitoare, murmură în timp ce o legăna pe micuță.

Victoria apucă mâna surorii ei; totul la ea emana speranță.

— Proiectul acesta ne va scoate din mizeria în care trăim. Sunt foarte aproape de a obține ceva important și, când o voi face, vom pleca toate trei la New York.

Observă privirea neliniștită a surorii sale.

— O să vă scot de aici, îți promit. Ai încredere în mine, adăugă cu blândețe.

Rebecca nu vru să se uite la ea, în ciuda expresiei afectuoase a surorii ei; era atentă să o hrănească pe Hedy.

Dicția monotonă și serioasă a crainicului anunță: „Este ora opt”.

— O să întârzii, spuse Victoria cu o atitudine grăbită.

Strânse hârtiile la care lucrase până în zori și ieși din bucătărie. După puțin timp, intră din nou ca să-și ia la revedere.

— Plec. Îmi spui mai târziu ce ți-a zis doctorul.

Își sărută sora pe frunte și fiica pe obraz.

— Vă iubesc la nebunie pe amândouă, spuse adresându-le un zâmbet călduros.

Rebecca zâmbi cu o recunoștință întinată de resentimente. Încă de când era mică o invidia pe sora ei mai mare, mai frumoasă și mult mai inteligentă decât ea. Victoria moștenise ce aveau mai bun părinții lor, ca și cum la naștere ar fi luat tot ce era bun, iar surorii ei i-ar fi lăsat doar firimiturile. Ea era puțin atrăgătoare, sora ei era o frumusețe; părul ei era blond pai, Victoria îl avea negru și bogat; ochii mari și verzi ca smaraldul ai acesteia nu aveau nimic de-a face cu ochii ei, mici și prea apropiați; gura ei, pielea ei, totul la Victoria era perfect și, în plus, era inteligentă, genială; studiasse fizica și matematica, făcându-se remarcată în tot ce-și propunea, iar Rebecca nu putea să suporte asta, nefiind în stare să facă ceva util. Încă de când era mică, tatăl ei o certa mereu că era neîndemânică și proastă și că nu știa decât să deranjeze, uneori muștrând-o cu atâta răutate, încât o făcea să plângă. Victoria îi lua mereu apărarea și încerca să o protejeze, dar acea atitudine o irita și mai mult

decât atacurile directe ale tatălui ei, enervând-o răbdarea pe care sora ei i-o arăta, în ciuda izbucnirilor sale. Nașterea lui Hedy în plin război schimbase totul: Victoria fiind concentrată pe alte lucruri, dintr-odată ea a devenit indispensabilă pentru îngrijirea fetei și n-a vrut, nici n-a putut să evite crearea unei legături materne strânse cu nepoata ei. Ajunsesse chiar să o pună la pieptul ei dezgolit în timp ce-i dădea biberonul, bineînțeles, fără ca sora ei să știe. Ori de câte ori avea ocazia, spunea că era fiica ei și, de fapt, chiar așa o considera. Fetița aceea devenise centrul universului ei, singurul motiv pentru a rămâne în viață după ravagiile teribile ale războiului și consecințele acestuia. Hedy îi oferise puterea și hotărârea care-i lipsiseră toată viața.

Victoria luă metroul la stația Wittenbergplatz pentru a se îndrepta spre casa profesorului Seegers, situată pe Ziegelsstrasse, un sanctuar unde nimeni nu-i deranja și puteau să se concentreze ore în șir asupra muncii lor.

Stând în vagonul metroului, se lăsă legănată de balansul trenului. Nu se obișnuia cu aerul stătut, amestec de tutun și duhoarea murdăriei și sărăciei pe care o emanau trupurile subnutrite și jechoase. Își privi picioarele și le încrucișă sub scaun ca să nu vadă pantofii oribili care i se desfăceau pe lateral. Oftă conștientă de mizeria care o înconjura, și nu doar pe ea: o murdărie sordidă se cuibărise în majoritatea cetățenilor care încercau să supraviețuiască între ruinele aceluia oraș devastat și dezbinat. După încheierea războiului, cele patru țări învingătoare își împărțiseră teritoriul Germaniei, iar Berlinul a rămas ca o insulă în zona de influență rusă. De aceea, în oraș s-a reflectat aceeași diviziune în patru

sectoare: cartierele din vest au rămas sub comanda franceză, britanică și americană, iar partea de est a orașului a rămas sub controlul sovietic. Într-acolo se îndrepta ea acum.

Când ieși pe stradă la stația Friedrichstrasse se simți recunoscătoare pentru prospețimea aerului. Porni pe Georgenstrasse, plină de steagurile roșii ale Uniunii Sovietice. De-a lungul și de-a latul sectorului sovietic, imaginea lui Stalin atârna de felinare sau de fațade, revendicându-și spațiul. Potopul de afișe îi aducea aminte de începuturile nazismului, de fluturarea enormelor stindarde roșii cu svastica neagră pe fundal alb, de chipul lui Hitler la fiecare colț de stradă, omniprezent, ca un zeu păgân care îi aruncase în cel mai oribil infern.

O coti pe Geschwister-Scholl-Strasse, traversă podul Eberts și înaintă evitând gropi, flancată de clădiri dărâmate și de terenuri pustii. Ea însăși ajutase săptămâni întregi la îndepărtarea cu propriile mâini a molozului de pe străzi după încheierea războiului, dar, în ciuda eforturilor, Berlinul rămânea captiv într-o epocă cenușie, ce părea că nu se mai termină, ecouri ale unui conflict devastator care, la un an și jumătate după aparentul sfârșit, mocnea în continuare oriunde îți îndreptai privirea. Lucrurile abia dacă se îmbunătățeau sau o făceau cu o lentoare descurajantă.

Ajunse la casa familiei Seegers și, când împinse poarta grea din lemn, aceasta se deschise cu un scârțâit ca un lung vaiet. Urcă scările până la etajul doi. Odinioară, clădirea aceea avusese patru etaje, dar ultimele două de sus dispăruseră nimicite de o bombă care afectase structura, deși nu într-atât încât să fie evacuate etajele inferioare, salvate miraculos de la distrugere.

Seegers era un profesor bătrân care fusese îndepărtat de la universitate din cauză că era evreu metis, un *mischlinge*¹ de gradul doi. Faptul că era căsătorit cu o femeie ariană îi ajutase să evite deportarea, inițiată pentru evreii din Berlin începând din octombrie 1941. Cu toate acestea, atât lui, cât și ei li s-au luat aproape toate drepturile civile, sociale și de muncă, fiind încolțiți într-o societate pervertită de o ură irațională. Optimist din fire, pentru a echilibra deznădejdea soției sale, profesorul repeta întruna că trebuiau să se simtă norocoși fiindcă li se permisesse să respire în continuare, ceea ce însemna viitor.

Victoria îl cunoscuse la primul ei curs de la universitate. Cursurile lui erau atât de interesante, încât ea obișnuia să asiste și la cele pe care le predă altor grupe, ca să-l asculte în continuare. Îl admira fiindcă era un înțelept, cunoștințele lui fuseseră o comoară pentru ea; seninătatea și caracterul lui amabil fuseseră un balsam. Când l-au îndepărtat de la catedra sa de fizică de la universitatea din Berlin, Victoriei i s-a părut o nedreptate îngrozitoare. Pentru a-l ajuta din punct de vedere economic, mergea acasă la familia Seegers ca să primească lecții particulare la materiile pe care le predă el. A trebuit să facă asta în secret și cu o extraordinară precauție, deoarece simplul fapt de a ajuta și a avea legături cu un evreu îți putea aduce probleme grave cu Gestapoul. În acele vremuri, Victoria i-a vorbit despre o idee care o frământa, un sistem de criptare sofisticat. Când i-a prezentat schițele pe care le realizase, profesorul Seegers s-a arătat uimit și, fără să șovăie, a susținut-o, pe ea și proiectul ei.

¹ „Corcitură“ (în germană în original) (n. tr.).

Nu încetaseră să lucreze împreună nici măcar când izbucnise războiul. Totul s-a complicat când Victoria a aflat că era însărcinată. Lumea ei s-a prăbușit; nu-și dorea acel copil – venea în cel mai nepotrivit moment – și s-a răzvrătit împotriva aceluia pântec din ce în ce mai umflat până în momentul nașterii. Totuși, când a văzut fețișoara lui Hedy în brațele ei, s-a îndrăgostit de ochii aceia, de mânuțele acelea, de gânguritul ei și de mirosul pielii copilei și a simțit o frică nemaîntâlnită până atunci: frica de a nu i întâmpla ceva fetei sale, frica de a suferi de foame sau de frig, frica de orice umbră amenințătoare care s-ar fi putut abate asupra bebelușului ei. De atunci viața ei s-a schimbat, iar acel proiect a început s-o obsedeze, pentru că știa (îi spusese profesorul) că putea să o scoată din acea Germanie devastată și să o ducă în Statele Unite, tărâmul oportunităților.

Când Victoria ajunsese pe palierul de la etajul doi, se opri brusc. Ușa apartamentului familiei Seegers era întredeschisă. Se apropie încet, mirată. În Berlin nimeni nu lăsa ușa deschisă; uneori, nici măcar încuietorile nu erau suficiente pentru a evita furturi sau intruziuni, având în vedere sutele de mii de suflete care mișunau printre ruinele orașului în căutarea unui loc unde să se adăpostească de frig și de intemperii. Apăsă pe sonerie și un chițăit fals răsună în interior, dar nu primi niciun răspuns. Împinse ușa și se adresă tăcerii înghețate a casei.

— Domnule profesor Seegers?

Așteptă câteva secunde, atentă la orice zgomot.

— Doamnă Seegers?

Așteptă din nou.

— E cineva acasă?

Se aventură pe holul strâmt în direcția biroului de la capătul coridorului, dar, trecând pe lângă ușa deschisă a bucătăriei, descoperi o siluetă întinsă pe jos, cu fața în sus. Alarmată, se repezi spre ea.

— Doamnă Seegers... Dumnezeule...

Fusese împușcată în frunte, unde avea o gaură cu un firicel de sânge, și expresia feței îi era speriată.

Victoria se îndepărtă îngrozită de cadavru, privind într-o parte și-n alta, confuză, neștiind ce să facă. Bucătăria aceea mare, pe care o cunoștea atât de bine, o apăsa. Ieși pe hol și se îndreptă spre birou. Împinse ușa întredeschisă și un fior îi străbătu tot corpul. Hârtii, table, rotoare, conectori... Totul era răvășit, ca și cum o tornadă ar fi măturat încăperea; hârtii împrăștiate peste tot, cărți deschise, aruncate și risipite pe podea. Sub picioarele ei scârțâiră geamurile sparte ale ușilor unei biblioteci minunate care fusese distrusă.

Profesorul Seegers era întins pe covor, cu fața în jos.

— Nu... Nu..., murmură în timp ce alerga să îngenuncheze în fața lui, fără să îndrăznească să-l atingă.

Îl întoarse cu mare grijă. Avea fața plină de lovituri și îi curgea sânge din nas, dar încă respira.

— Domnule profesor Seegers... Spuneți-mi ceva...

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Cine v-a făcut asta?

I se frângea vocea rostind acele cuvinte cu buzele tremurânde.

— Cine a putut să vă facă una ca asta?

Îi era greu să creadă că încă existau acele atacuri violente împotriva unor persoane atât de nevinovate și lipsite de apărare precum acel cuplu de bătrâni afectuoși, amabili

și întotdeauna primitori. De ce să facă cineva rău unor ființe atât de vulnerabile? Oare nu le fusese de-ajuns tot ce se întâmplase? Oare nu avea să se termine niciodată acea barbarie îndreptată împotriva celor mai slabi?

Se zbătea în disperarea neputinței și neînțelegerii, când profesorul se mișcă și deschise ochii umflați și injectați; vocea lui se auzi slăbită și fragilă.

— Victoria..., îi șopti, ce bine că ai venit...

Cu ajutorul ei, reuși să se ridice puțin.

— Cine v-a făcut asta? Cine a fost?

— Nu mai contează...

Respira cu greu.

— Ascultă-mă, trebuie să faci ceva pentru mine... Biroul, deschide compartimentul secret care este sub sertar...

Copleșită, nu reacționează la instrucțiunile pe care i le dădea profesorul.

— O să chem un medic, aveți nevoie de un medic...

Vru să se ridice, dar profesorul îi apucă încheietura mâinii cu o putere neobișnuită.

— Nu face asta... Nu mai există salvare pentru mine.

— Dar sunteți rănit.

— Nu, nu, nu, repeta clătinând din cap.

Înghiți în sec înainte de a continua:

— Nici medici, nici poliție. Ne aflăm în sectorul rus și te vor interoga, iar ei sunt cei care mi-au făcut asta. Ascultă-mă cu atenție, pentru că nu avem prea mult timp la dispoziție; se vor întoarce de îndată ce-și vor da seama că i-am păcălit.

Arătă cu mâna spre un vechi birou.

— Sub sertarul din mijloc, la stânga, este o manetă; trage de ea și se va deschide un compartiment. Acolo vei găsi un plic cu informații foarte importante.

Tonul vocii lui era scăzut, lent, fiecare silabă presupunând un efort pentru el.

— Și ce vreți să fac cu el? întrebă agitată.

— Trebuie să acționezi cu multă prudență. Conținutul aceluia plic poate fi salvarea ta și a fiicei tale, dar poate fi și pierzania ta.

Făcu o pauză și continuă, conștient că nu mai avea timp.

— Trebuie să apelezi la americani, ei vor ști ce să facă cu acele informații...

Îl întrerupse un acces de tuse, care-l făcu să se cutremure de durere. Victoria îl privea îngrijorată.

— Trebuie să vă vadă un medic...

I se rupea sufletul să-l vadă pe bătrânul acela sărman, așezat pe jos, doborât ca o păpușă frântă și maltratată.

— Nu e timp. Victoria, ascultă-mă cu atenție!

O privi pentru o clipă, cu ochii stinși.

— Stefan von Ribbeck a fost aici...

— Stefan trăiește? se miră ea.

— Nu știu dacă mai trăiește acum, dar la scurt timp după încheierea războiului mi-a adus acele microfilme blestemate. M-a rugat să le ascund și m-a asigurat că va veni să le ia de îndată ce-i va fi cu putință.

— De ce nu mi-ați spus până acum că a fost aici? întrebă puțin șocată.

— M-a pus să-i promit că nu te voi implica în asta. N-am mai știut nimic despre el, zise și clătină trist din cap. Victoria, bărbatul acela..., o privi îndurerat, bărbatul acela e un monstru... A făcut parte din Fremde Heere Ost¹,

¹ Fremde Heere Ost (FHO) a fost o secție de informații militare a armatei germane (Wehrmacht), care se ocupa cu colectarea de

organizația de informații condusă de generalul Reinhard Gehlen. Metodele sale...

Tăcu pentru câteva secunde, încercând să-și adune puterile.

— Mi-a povestit... Mi-a mărturisit lucruri...

Se cufundă în amintirea amară a acelei vizite, a vocii aceluia bărbat, a teribilei mărturisiri a căinței acestuia, a poverii vinovăției revărsate în conștiința celui biet bătrân, într-o încercare zadarnică de a-și alina suferința.

— Pentru a obține informații folosea cele mai brutale și mai sadice metode pe care ți le poți imagina... Deciziile sale au provocat moartea și suferința a mii de nevinovați.

Victoria era în continuare șocată, tulburată de acea informație referitoare la bărbatul pe care-l iubise. Seegers o privi în tăcere timp de câteva clipe.

— Cred că trebuie să știi asta, ca să acționezi în consecință dacă într-o bună zi... Și acum ia acele microfilme și pleacă. Nu trebuie să fii aici, este foarte periculos. Dacă se întorc, te vor omorî.

— N-am de gând să vă las aici...

— Fă ce-ți spun, zise el cu fermitate, și nici să nu te gândești să denunți ce ai văzut aici, te-ai pune în pericol.

Îi apucă mâna cu putere, căutându-i întreaga atenție.

— Promite-mi că nu vei anunța pe nimeni, promite-mi!

— Vă promit, spuse ea stăpânindu-și lacrimile de neputință.

De-abia atunci profesorul dădu drumul încheieturii mâinii ei și închise ochii, lăsându-se să cadă încet.

— Haide, pleacă, șopti înfrânt.

informații despre armatele din Europa de Est, în principal Armata Roșie (n. red.).

— Cum să vă las așa?

— Te implor... Fă-o pentru mine. Pleacă și salvează-te...

În momentul acela, un zgomot o alertă. Cineva împinse poarta de la intrare. Agitată, se ridică și se apropie de vechiul birou. În grabă, încercând să-și controleze tremurul mâinilor, îngenunche și își vârî degetele sub sertarul din mijloc, căutând ceva asemănător cu o manetă. Auzi pași pe casa scării. Continuă să bâjbâie până când atinse o mică tijă, trase de ea și se deschise o ușiță, iar un plic căzu pe podea. Îl luă și se ridică în picioare. Pașii erau deja în interiorul apartamentului. Strânse plicul la piept și, pe vârfuri ca să nu facă zgomot, se strecură în spațiul gol dintre perete și bibliotecă exact când cineva intra în birou. Pașii se opriră o clipă, iar ea își ținu respirația și încercă să-și stăpânească panica, strângând în brațe acel plic, de frică să nu-l scape din mâini.

Vocea răgușită a unui bărbat rupse tăcerea. Victoria nu înțelese nimic din ce spuse acesta, pentru că vorbea în rusă.

Se auziră mai multe lovituri seci, urmate de gemete amare de durere. Victoria înțelese că loveau corpul profesorului. Închise ochii, încercând să-și stăpânească groaza de a-l ști maltratată pe bietul bătrân.

Atunci se auzi vocea altui bărbat, urmată de o împușcătură, care o făcu să tresară într-atât încât fu cât pe ce să scoată un țipăt. Cu mâna pe care o avea liberă își acoperi gura, fiind convinsă că-l omorâseră pe profesor cu sânge-rece.

Nou-veniții continuau să vorbească: auzi mai multe zgomote în apropierea biroului. În acel moment fu conștientă că aveau să descopere compartimentul secret și atunci aveau să știe că cineva trebuie să fi luat ceea ce căutau ei. Ea tot nu înțelegea nimic, dar simțea foarte clar amenințarea.

După aceea, Victoria observă că ieșeau din cameră; rămase în alertă până când auzi zgomotul pașilor care se îndepărtau pe scări. De-abia atunci dădu drumul aerului din piept, ca și cum ar fi ieșit dintr-o groapă lipsită de oxigen. Când auzi poarta de la intrare trântindu-se, scoase capul și îl văzu pe profesor în aceeași poziție în care-l lăsase. Impactul îi distrusese fața. Se duse în bucătărie. Își văzu geanta trântită lângă doamna Seegers. O luă, fiind recunoscătoare că nu o văzuseră. Vârî plicul în ea, se apropie de fereastră și se uită cu mare grijă, chiar la timp să vadă cum doi bărbați – unul în uniformă cu haină neagră, celălalt cu pardesiu și pălărie închisă la culoare – urcau într-un vechi Opel negru. Nu putu să le vadă fețele, însă memoră numărul de înmatriculare.

Când mașina se îndepărtă, Victoria părăsi casa și ieși pe stradă, încercând să păstreze un calm pe care nu-l avea, înăbușindu-și plânsul, cu inima frântă din cauza sfârșitului atât de brutal al soților Seegers. Nu-i venea să creadă ce se întâmplase. Cu doar câteva zile în urmă vorbiseră despre oroarea din lagărele de exterminare naziste, despre milioanele de victime ale celei mai atroce terori pe care o poate suferi o ființă umană. Profesorul Seegers îi mărturisise că era recunoscător pentru faptul că scăpase de acea groază. Totuși, când crezi că ești la adăpost de orice rău, apare un monstru malefic, care distruge din nou tot ce a mai rămas bun.

Când ajunse acasă, Victoria se bucură că Rebecca ieșise cu fetița. Trebuia să ascundă plicul acela. Lângă patul ei, sub un covor uzat, o scândură desprinsă făcea o gaură în podea, unde obișnuia să ascundă lucrurile de valoare, când le avea. Se duse direct acolo, însă nu-și putu stăpâni curiozitatea de